

aannemelijk is geworden dat de verdachte de bedoeling heeft gehad de edelherten op de vlucht te doen slaan (boos opzet), noch dat hij met zijn handelen bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij een beschermde diersoort, namelijk edelherten, zou verontrusten (voorwaardelijk opzet). Leest u vooral de passage in het vonnis na die hier direct op volgt.

Dus: wel sprake van 'verontrusten', maar niet van 'opzettelijk verontrusten' en dus volgt vrijspraak. Een met artikel 10 Ffw vergelijkbare bepaling keert niet terug in de nieuwe Wet natuurbescherming. Het is een nationale kop. De Europese richtlijnen kennen het verontrusten van dieren niet; wel het verstoren van dieren/vogels. Het verschil tussen beide begrippen is niet altijd even duidelijk. Het leert ons wel wat over wat ons te wachten staat over het bewijs dat geleverd moet worden bij alle andere verbodsbepalingen, die anders dan thans, voor een groot deel ook alleen een overtreding opleveren als ze 'opzettelijk' zijn gepleegd. Ik heb daarover al een aantal publicaties geschreven, waaronder in het Journaal Flora en fauna (zie op www.tubbingmili-euadvies.nl/publicaties).

4. Artikel 11 Flora-en faunawet?

Had overtreding van artikel 11 Ffw hier nog soelaas kunnen bieden? Daarvan is wel gebruik gemaakt in de hiervoor onder 1 genoemde uitspraak van het Hof Arnhem van 29 mei 2012 over het laagvliegen boven de Oostvaardersplassen. Daarbij zou dus – kort samengevat – het leefgebied van een aantal diersoorten 'verstoorde' zijn. Het Hof komt, evenals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in diverse uitspraken, tot het oordeel dat hiervan geen sprake is en baseert zich daarbij op de wetsgeschiedenis van de artikelen 10 en 11 Ffw en de Toelichting van de EU Commissie op artikel 12 van de Habitatrichtlijn: *"Gelet op deze uitleg is het hof- met de economische politierechter – van oordeel dat slechts sprake kan zijn van 'verstoren' in de zin van artikel 11 van de Flora- en faunawet, indien er daadwerkelijk gevolgen voor de betreffende plaats zijn geweest, in die zin dat de ecologische functie is verstoord. Een slechts zeer tijdelijke verstoring die uiteindelijk geen negatieve gevolgen heeft voor de betreffende diersoort valt daar niet onder. In het onderhavige dossier is – rekening houdend met de specifieke kenmerken van de betreffende diersoorten – geen bewijs voorhanden dat de ecologische functie van het nest en de holen als voortplantings-, rust- of verblijfplaats van de betreffende diersoorten is aangetast. Uit het dossier volgt slechts dat de verbalisanten constateerden dat edelherten, ganzen en konikpaarden op de vlucht sloegen toen de verdachte met zijn sportvliegtuig overvloog. Niet blijkt dat de dieren nadien niet zijn teruggekeerd naar hun verblijf- en/of rustplaatsen en dat sprake was van negatieve gevolgen voor de ecologische functie van de betreffende diersoorten. Verdachte zal daarom ook van het resterende onderdeel van het onder 1 tenlastegelegde – het 'verstoren' – worden vrijgesproken."*

5. Afsluiting

Iedere uitspraak kan nuttig zijn voor de rechtsontwikkeling, maar vergeet niet dat in iedere zaak heel veel tijd en energie

van veel mensen gaat zitten. Die tijd kan niet in andere zaken worden gestoken en daarom zijn keuzes zó belangrijk. In dit geval denk ik dat het weinig zinvol is om een dergelijke zaak op te pakken. Dat heeft mede te maken met drones: het is een nieuwe ontwikkeling die een enorm succes lijkt te hebben. Er wordt van diverse kanten al geroepen om het gebruik van drones te reguleren met als belangrijkste argument dat het de openbare veiligheid in gevaar kan brengen. Verder wordt ook een beroep gedaan op de privacy. En ergens onder aan de ladder hangt dan nog het natuurbelang. Het lijkt mij de aangewezen weg om de regulering, mede met het oog op het natuurbelang, van de drone af te wachten.

Als tweede argument denk ik dat een goede voorlichting met betrekking tot dit soort zaken veel effectiever zal zijn dan een (weinig kansrijke) strafzaak. De verdachte zegt dat hij geen waarschuwborden heeft gezien. Of dat zo is, weet ik niet. Mede gelet op de wijzigingen per 1 januari a.s. met betrekking tot het opzet lijkt het mij zeer wenselijk en zelfs noodzakelijk dat de voorlichting door beheerders van natuurgebieden wordt geïntensiveerd. Alleen als bezoekers kunnen weten dat bepaalde handelingen verboden of zeer ongewenst zijn, is er nog een kans van slagen om ongewenst/verboden gedrag aan te pakken. Laat mensen niet meer een natuurgebied betreden zonder dat ze een bord gepasseerd zijn. Wees zo concreet mogelijk: veel voorkomende schadelijke handelingen zoveel mogelijk benoemen. We houden allemaal van de natuur, maar weten er zo weinig van. Hoe meer voorlichting, hoe makkelijker het bewijs van het opzet te leveren is. Bovendien gaat het dan kennelijk om mensen waarvan het gedrag het waard is om strafrechtelijk aan te pakken.

En als het gedrag echt buiten proporties is, pak het degelijk aan en overleg van te voren met het OM.

A.M.C.C. Tubbing

M en R 2016/149

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 28 september 2016, nr. 201506919/1/A1
(Altena, Hoogvliet en Ravels)
m.nt. M.A.A. Soppe

(Art. 7.2 Wm, onderdeel D-18.1; Besluit m.e.r.)

Module Ruimtelijke ordening 2016/7632
Omgevingsvergunning in de praktijk 2016/7363
ECLI:NL:RVS:2016:2535

Verzuim verrichten formele m.e.r.-beoordeling niet faitaal nu een informele m.e.r.-beoordeling is verricht die inhoudelijk niet verschilt van een formele m.e.r.-beoordeling

Bij brief van 20 mei 2015 heeft het college zich, onder verwijzing naar het rapport [appellante sub 1] in Son, Vormvrije m.e.r. beoordeling behorend bij aanvraag om revisievergunning van SPA ingenieurs van 1 april 2015, op het standpunt gesteld dat geen MER hoefde te worden gemaakt. In dat rapport wordt uitgebreid ingegaan op de kenmerken van de aangevraagde activiteiten, de plaats van de inrichting, de potentiële effecten van de aangevraagde activiteiten en de cumulatie daarvan met andere projecten in de omgeving van de inrichting. De conclusie van het rapport is dat de voorgenomen activiteiten geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu hebben. [Appellante sub 1] voert terecht aan dat de in het rapport verrichte beoordeling inhoudelijk niet verschilt van een m.e.r.-beoordeling krachtens artikel 7.17 Wm. Dat voorafgaand aan het nemen van dat besluit geen m.e.r.-beoordeling is gemaakt, maakt niet zonder meer dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat bij de voorbereiding van het besluit geen MER hoefde te worden gemaakt. Daargelaten of de aangevraagde activiteiten onder categorie 18.1 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit m.e.r. vallen, was ten tijde van de zitting bij de rechtbank aan de hand van de in bijlage III bij de EEG-richtlijn milieueffectbeoordeling aangegeven criteria beoordeeld of die activiteiten belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu hebben. Bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het bestreden besluit en het daarin door het college ingenomen standpunt dat geen MER hoefde te worden gemaakt, kon de rechtbank dan ook niet voorbij gaan aan het hiervoor vermelde rapport. De rechtbank is ten onrechte niet inhoudelijk ingegaan op dat rapport en de vraag of het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen MER hoefde te worden gemaakt.

Uitspraak op de hoger beroepen van:

1. [appellante sub 1], gevestigd te Son, gemeente Son en Breugel,
2. het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (hierna: het college),
3. [appellante sub 3A] en [appellant sub 3B], gevestigd onderscheidenlijk wonend te Best (hierna tezamen en in enkelvoud: [appellante sub 3]),

appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 24 juli 2015 in de zaken nrs. 14/4637 en 14/4638 in het geding tussen:

1. [appellante sub 3],
2. het college van burgemeester en wethouders van Son en Breugel,

en

het college.

Procesverloop

Bij besluit van 18 november 2014 heeft het college aan [appellante sub 1] een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, in samenhang met artikel 2.6, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) verleend voor een afvalstoffeninrichting aan de [locatie] te Son.

Bij uitspraak van 24 juli 2015 heeft de rechtbank de door [appellante sub 3] en het college van burgemeester en wethouders van Son en Breugel daartegen ingestelde beroepen gegrond verklaard, het besluit van 18 november 2014 vernietigd, het college opgedragen binnen zes maanden na verzending van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de voorziening getroffen dat door [appellante sub 1] geen teerhoudend asfalt mag worden ingenomen op de [locatie] tot de inwerkingtreding van het nieuw te nemen besluit. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben [appellante sub 1] en het college hoger beroep ingesteld.

(...)

Bij besluit van 17 december 2015 heeft het college de gevraagde omgevingsvergunning opnieuw verleend.

[appellante sub 1], [appellante sub 3] en het college van burgemeester en wethouders van Son en Breugel hebben zienswijzen op dit besluit naar voren gebracht.

Daartoe in de gelegenheid gesteld heeft het college een schriftelijke reactie gegeven.

(...)

Overwegingen

1. [appellante sub 1] drijft aan de [locatie] te Son een inrichting voor onder meer het op- en overslaan en bewerken van afvalstoffen en bouwstoffen. Op 24 augustus 2012 heeft [appellante sub 1] een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, in samenhang met artikel 2.6, van de Wabo gevraagd voor het veranderen van deze inrichting en het in werking hebben daarvan na die verandering. De aanvraag ziet op verschillende wijzigingen binnen de bestaande inrichting en het veranderen van de terreinindeling.

[appellant sub 3B] is eigenaar van een aantal naast de inrichting gelegen percelen waarop [appellante sub 3] het [recreatiepark] exploiteert.

1.1. Bij besluit van 18 november 2014 heeft het college de door [appellante sub 1] gevraagde vergunning geweigerd voor zover het de opslag van (afval)stoffen hoger dan 20 meter boven maaiveld betreft en voor het overige verleend.

1.2. Naar aanleiding van de door [appellante sub 3] en het college van burgemeester en wethouders van Son en Breugel tegen het besluit van 18 november 2014 ingestelde beroepen constateert de rechtbank in dat besluit vijf gebreken op grond waarvan het dat besluit vernietigt.

(...)

Tot slot constateert de rechtbank dat het college ten onrechte geen beoordeling heeft uitgevoerd of een milieueffectrapport (MER) moet worden opgesteld (hierna: m.e.r.-beoordeling) en er ten onrechte van is uitgegaan dat kon worden volstaan met een zogenoemde vormvrije m.e.r.-beoordeling.

(...)

Milieueffectrapport

8. [appellante sub 1] betoogt dat de rechtbank het besluit van 18 november 2014 ten onrechte heeft vernietigd wegens de omstandigheid dat voorafgaand aan het nemen van dat besluit geen m.e.r.-beoordeling is gemaakt. Daartoe voert [appellante sub 1] ten eerste aan dat de aangevraagde activiteiten niet onder categorie 18.1 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit milieueffectrapportage (hierna: Besluit m.e.r.) vallen. Ten tweede voert [appellante sub 1] aan dat de rechtbank ten onrechte niet inhoudelijk is ingegaan op de achteraf gemaakte vormvrije m.e.r.-beoordeling, omdat volgens de rechtbank niet kon worden volstaan met een vormvrije m.e.r.-beoordeling. Volgens [appellante sub 1] verschilt de inhoud van een vormvrije m.e.r.-beoordeling niet van een m.e.r.-beoordeling krachtens artikel 7.17 van de Wet milieubeheer voorafgaand aan het nemen van het besluit.

8.1. Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet milieubeheer worden bij algemene maatregel van bestuur de activiteiten aangewezen ten aanzien waarvan het bevoegd gezag moet beoordelen of zij belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben.

Ingevolge het vierde lid worden ter zake van de activiteiten, bedoeld in het eerste lid, onder b, de categorieën van besluiten aangewezen in het kader waarvan het bevoegd gezag krachtens de artikelen 7.17 of 7.19 moet beoordelen of die activiteiten de in dat onderdeel bedoelde gevolgen hebben, en indien dat het geval is, bij de voorbereiding waarvan een milieueffectrapport moet worden gemaakt.

Ingevolge artikel 7.17, derde lid, houdt het bevoegd gezag bij zijn beslissing rekening met de in bijlage III bij de EEG-richtlijn milieueffectbeoordeling aangegeven criteria.

Ingevolge artikel 2, tweede lid, van het Besluit m.e.r. worden als activiteiten als bedoeld in artikel 7.2, eerste lid, onder b, van de Wet milieubeheer aangewezen de activiteiten die behoren tot een categorie die in onderdeel D van de bijlage is omschreven.

Ingevolge het vijfde lid geldt, voor zover in de bijlage, onderdeel D, bij een categorie van activiteiten categorieën van gevallen zijn aangegeven, de verplichting tot het toepassen van de artikelen 7.16 tot en met 7.19 van de Wet milieubeheer:

a. in zodanige gevallen en

b. in overige gevallen waarin op grond van selectiecriteria als bedoeld in bijlage III bij de EEG-richtlijn milieueffectbeoordeling niet kan worden uitgesloten dat de activiteit belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben.

In bijlage III bij de EEG-richtlijn milieueffectbeoordeling zijn kenmerken van het project, plaats van het project en kenmerken van het potentiële effect als omstandigheden genoemd waarmee het bevoegd gezag rekening dient te houden bij de beoordeling of een milieueffectrapport opgesteld dient te worden.

8.2. Bij brief van 20 mei 2015 heeft het college zich, onder verwijzing naar het rapport [appellante sub 1] in Son, Vormvrije m.e.r. beoordeling behorend bij aanvraag om revisievergunning' van SPA ingenieurs van 1 april 2015, op het standpunt gesteld dat geen MER hoefde te worden gemaakt. In dat rapport wordt uitgebreid ingegaan op de kenmerken van de aangevraagde activiteiten, de plaats van de inrichting, de potentiële effecten van de aangevraagde activiteiten en de cumulatie daarvan met andere projecten in de omgeving van de inrichting. De conclusie van het rapport is dat de voorgenomen activiteiten geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu hebben.

[appellante sub 1] voert terecht aan dat de in het rapport verrichte beoordeling inhoudelijk niet verschilt van een m.e.r.-beoordeling krachtens artikel 7.17 van de Wet milieubeheer. Dat voorafgaand aan het nemen van dat besluit geen m.e.r.-beoordeling is gemaakt, maakt niet zonder meer dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat bij de voorbereiding van het besluit geen MER hoefde te worden gemaakt. Daargelaten of de aangevraagde activiteiten onder categorie 18.1 van onderdeel D van de bijlage bij het Besluit m.e.r. vallen, was ten tijde van de zitting bij de rechtbank aan de hand van de in bijlage III bij de EEG-richtlijn milieueffectbeoordeling aangegeven criteria beoordeeld of die activiteiten belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu hebben. Bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het bestreden besluit en het daarin door het college ingenomen standpunt dat geen MER hoefde te worden gemaakt, kon de rechtbank dan ook niet voorbij gaan aan het hiervoor vermelde rapport. De rechtbank is ten onrechte niet inhoudelijk ingegaan op dat rapport en de vraag of het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen MER hoefde te worden gemaakt.

8.3. Ten aanzien van het rapport [appellante sub 1] in Son, Vormvrije m.e.r. beoordeling behorend bij aanvraag om revisievergunning' van SPA ingenieurs van 1 april 2015, heeft [appellante sub 3] bij de rechtbank aangevoerd dat dit rapport op onjuiste uitgangspunten is gebaseerd. Daartoe heeft zij aangevoerd dat er in het rapport ten onrechte van uitgegaan wordt dat diverse stoffen, waaronder TAG, op een vloeistofdichte voorziening worden opgeslagen en dat opslagen in de buitenlucht worden besproeid. Volgens [appellante sub 3] beschikt [appellante sub 1] niet over een vloe-

stofdichte voorziening en een sproei-installatie, waardoor in het rapport ten onrechte geen rekening is gehouden met de potentiële effecten van het niet op een vloeistofdichte voorziening opslaan en het niet kunnen besproeien van stoffen.

8.4. Blijkens de aanvraag worden alle bodembedreigende opslagen zodanig gerealiseerd dat sprake is van een verwaarloosbaar bodemrisico als bedoeld in de Nederlandse Richtlijn Bodembescherming. Aangevraagd is het opslaan op het buitenterrein op een vloeistofdichte voorziening van onder meer verontreinigde grond, verontreinigde minerale afvalstoffen, waaronder TAG, slib en (CRT)-glas. Verder is in de aanvraag vermeld dat opslagen in de buitenlucht, indien noodzakelijk, worden besproeid om stofverspreiding te voorkomen. Gelet daarop is in het rapport terecht ervan uitgegaan dat diverse stoffen, waaronder TAG, op een vloeistofdichte voorziening worden opgeslagen en dat opslagen in de buitenlucht worden besproeid. Indien dat in de praktijk anders is, betreft dat een kwestie van naleving en handhaving. Dat is echter geen potentieel effect waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een MER moet worden opgesteld. Hetgeen [appellante sub 3] bij de rechtbank heeft aangevoerd, geeft dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het rapport op onjuiste uitgangspunten is gebaseerd en het college zich om die reden ten onrechte, op basis van dat rapport, op het standpunt heeft gesteld dat geen MER hoefde te worden gemaakt.

8.5. Gelet op het voorgaande, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat bij de voorbereiding van het besluit van 18 november 2014 ten onrechte geen MER is gemaakt. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Het betoog van [appellante sub 1] slaagt.

(...)

Conclusie

16. De hoger beroepen van [appellante sub 1] en het college zijn gegrond. Het incidenteel hoger beroep van [appellante sub 3] is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd waarbij ook de getroffen voorlopige voorziening komt te vervallen.

(...)

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart de hoger beroepen van [appellante sub 1] en het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant gegrond;

(...)

Noot

1. In deze zaak is een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu verleend voor een afvalstoffeninrichting. In eerste aanleg is de vergunning vernietigd onder meer vanwege het verzuim dat er geen formele m.e.r.-beoordeling was verricht. Zie Rb. Oost-Brabant 24 juli 2015, ECLI:NL:RBOBR:2015:4498, *JM* 2015/135, r.o. 31.5 en 32. De Afdeling gaat niet in de oordeelsvorming van de rechtbank mee. Zelfs als de inrichting moet worden begrepen onder onderdeel D, onder 18.1, van de bijlage bij het Besluit m.e.r., vindt de Afdeling het gegeven dat geen formele m.e.r.-beoordelingsprocedure is doorlopen niet toereikend voor het oordeel dat het bestreden besluit daarmee onrechtmatig is vastgesteld. Als er wel een deugdelijke informele m.e.r.-beoordeling (oftewel een vormvrije m.e.r.-beoordeling) is verricht die qua inhoud overeenstemt met die van een formele m.e.r.-beoordeling, dan vormt het niet doorlopen hebben van de formele m.e.r.-beoordelingsprocedure geen reden om een besluit te vernietigen. Dat is geen voor de hand liggende conclusie. De formele m.e.r.-beoordeling verloopt immers via de in paragraaf 7.6 Wm neergelegde procedure en kent aldus een aantal waarborgen. Kennelijk tilt de Afdeling daar niet zwaar aan. Dat was voordien wel eens anders. In ABRvS 30 mei 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BA6018, werd een m.e.r.-beoordelingsplichtige besluit zonder aarzeling vernietigd aangezien de publicatie in de Staatscourant (als bedoeld in het huidige art. 7.17 lid 4 Wm) achterwege was gelaten. Uit ABRvS 19 december 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BY6741, *TBR* 2013/43, *JM* 2013/26, leek zelfs in meer algemene zin te volgen dat het ten onrechte niet hebben verricht van een formele m.e.r.-beoordeling een naar zijn aard niet in de beroepsprocedure (bijvoorbeeld door middel van de toepassing van de bestuurlijk lus) te herstellen gebrek betreft. Toegegeven zij echter dat er één eerdere uitspraak is waarin de Afdeling het voor mogelijk hield dat gedurende de beroepsprocedure alsnog een formele m.e.r.-beoordeling werd verricht. Zie ABRvS 14 december 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BU7874, *M en R* 2012/67. Die uitspraak is echter minder expliciet dan de onderhavige.

2. De door de Afdeling getrokken conclusie dat de verrichte informele m.e.r.-beoordeling overeenstemt met de eisen die aan een formele m.e.r.-beoordeling worden gesteld, is niet vreemd. Beide typen beoordelingen geschieden immers aan de hand van de in bijlage III bij de m.e.r.-richtlijn aangegeven criteria (zie art. 7.17 lid 3 Wm voor de formele m.e.r.-beoordeling en art. 2 lid 5 Besluit mer voor de informele m.e.r.-beoordeling). Hoewel de informele m.e.r.-beoordeling tot doel heeft om vast te stellen of er al dan niet een formele m.e.r.-beoordeling moet worden verricht, wordt die stap vaak overgeslagen en luidt de uitkomst van een informele m.e.r.-beoordeling doorgaans ook of er vanwege de mogelijk optredende belangrijke nadelige milieugevolgen al dan niet een MER moet worden gemaakt. Het hebben van twee m.e.r.-beoordelingsprocedures doet gelet op hetzelfde inhoudelijke toetsingskader geforceerd aan. Het is dan ook begrijpelijk dat in de Omgevingswet en de daarop gebaseerde regelgeving wordt volstaan met één m.e.r.-beoordelingsprocedure. Deze is nagenoeg gelijklopend aan de huidige informele m.e.r.-

beoordelingsprocedure. Ook de wetgever hecht derhalve niet erg aan de waarborgen zoals die nu nog aan de formele m.e.r.-beoordelingsprocedure zijn verbonden.

M.A.A. Soppe

M en R 2016/150

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 12 oktober 2016, nr. 201600166/1/A1
(Hoekstra)
m.nt. B. Arentz

(Art. 2.7, art. 2.14 Wabo; art. 11, art. 75b Ffw)

Module Ruimtelijke ordening 2016/7648
Milieurecht Totaal 2016/6518
ECLI:NL:RVS:2016:2715

Steenuilenkast Siebengewald: omgevingsvergunning milieu – geen “aanvullende toets” voor soorten die onder de Ffw vallen

Appellanten voeren aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college gehouden is het aspect flora en fauna bij de beoordeling van de milieugevolgen te betrekken. Zij verwijzen daartoe naar de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ1664. De aangehaalde uitspraak van 20 februari 2013 heeft betrekking op vergunningverlening krachtens de Wet milieubeheer. Daarin is overwogen dat het aspect soortenbescherming primair aan de orde dient te komen in het kader van de beoordeling of krachtens de Ffw een ontheffing is vereist en kan worden verleend. De uitspraak laat de mogelijkheid open dat de Wet milieubeheer dwingt tot een aanvullende toets. Die mogelijkheid doet zich echter uitsluitend voor indien negatieve gevolgen voor de soortenbescherming niet onder het toepassingsbereik van de Ffw vallen. Vallen negatieve gevolgen wel onder het toepassingsbereik van de Ffw, dan vindt geen aanvullende beoordeling in het kader van de Wet milieubeheer plaats. Strijd met de Ffw is niet als weigeringsgrond in de Wet milieubeheer opgenomen (uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1530). Er is geen aanleiding hierover in het kader van artikel 2.14 Wabo anders te oordelen. Artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo heeft betrekking op de onlosmakelijke samenhang waar het college vermoedelijk op doelt. Die bepaling is echter niet van toepassing op handelingen als bedoeld in artikel 75b, eerste lid, van de Ffw. Gegeven de onweersproken stelling van [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] dat in de omgeving van de varkenshouderij nestkasten aanwezig zijn die dienen als vaste rust- of verblijfplaatsen van steenuilen en torenvalken, kan niet op voorhand worden uitgesloten dat de aangevraagde en vergunde activiteiten een ingevolge artikel 11 Ffw verboden – kort gesteld – verstoring inhouden. Naar aanleiding van de door [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] naar voren

gebrachte zienswijze, waarin zij hebben gewezen op de aanwezigheid van een steenuilen- en torenvalkenkast, had het op de weg van het college gelegen te onderzoeken of die activiteiten een ingevolge artikel 11 Ffw verboden handeling inhouden en of de aanvraag, gelet op artikel 75c, eerste lid, van de Ffw, in zoverre volledig is. Nu het dat heeft nagelaten, is het besluit van 26 november 2013 in zoverre in strijd met artikel 3:2 Awb niet zorgvuldig voorbereid. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Tussenuitspraak met toepassing van artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

1. [appellante sub 1], gevestigd te [plaats], en
  2. [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B], wonend te Siebengewald, gemeente Bergen,
- tegen de uitspraken van de rechtbank Limburg van 13 mei 2015 en 27 november 2015 in zaken nrs. 14/41, 14/42, 14/43 en 14/159 in het geding tussen:
1. [wederpartij sub 1A] en [wederpartij sub 1B], wonend te Siebengewald, gemeente Bergen,
  2. [appellant sub 2A],
  3. [appellant sub 2B],
  4. [wederpartij sub 4A], [wederpartij sub 4B] en [wederpartij sub 4C], wonend te Siebengewald, gemeente Bergen,
- en
het college van burgemeester en wethouders van Bergen.

Procesverloop

Bij besluit van 26 november 2013 heeft het college aan [appellante sub 1] een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een bouwwerk en het veranderen van een inrichting aan de [locatie] te Siebengewald, gemeente Bergen. Bij tussenuitspraak van 13 mei 2015 heeft de rechtbank het college in de gelegenheid gesteld de geconstateerde gebreken in dit besluit te herstellen met inachtneming van de overwegingen en aanwijzingen in deze tussenuitspraak. Deze uitspraak is aangehecht. Bij besluit van 28 juli 2015 heeft het college het besluit van 26 november 2013 gewijzigd. Bij uitspraak van 27 november 2015 heeft de rechtbank de door [wederpartij sub 1A] en [wederpartij sub 1B], [appellant sub 2A], [appellant sub 2B], [wederpartij sub 4A], [wederpartij sub 4B] en [wederpartij sub 4C] ingestelde beroepen gegrond verklaard en de besluiten van 26 november 2013 en 28 juli 2015 vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht. Tegen deze uitspraak heeft [appellante sub 1] hoger beroep ingesteld. [wederpartij sub 1A] en [wederpartij sub 1B], [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] hebben een verweerschrift ingediend. [wederpartij sub 4A], [wederpartij sub 4B] en [wederpartij sub 4C] hebben eveneens een verweerschrift ingediend. Het college heeft, daartoe in de gelegenheid gesteld, een schriftelijke uiteenzetting gegeven.